

ning for vildtbestanden, henhører således under jagt- eller miljølovgivningen.

Denne anvendelse af loven svarer til bestemmelserne i 1920-loven, som i § 2 indeholder hjemmel til at bringe lovens bestemmelser i anvendelse over for andre dyr end husdyr, når der er fare for udbredelse af sygdomme til mennesker eller dyr.

For visse dyrearter findes allerede en sygdomslovgivning. Det gælder for bier, som er reguleret i en særlig lovgivning, administreret af Landbrugsministeriet med bistand af bl.a. Statens Bisygdomsnævn, jf. lov nr. 115 af 31. marts 1982 om biavl.

Det har været overvejet, om ferskvandsfisk, der reguleres i henhold til lov nr. 283 af 18. juni 1969 om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos ferskvandsfisk, jf. ovenfor, skulle være omfattet af lovforslaget. Loven administreres af Landbrugsministeriet med bistand af et i medfør af loven nedsat udvalg, hvori de berørte organisationer er repræsenteret, og til delvis dækning af udgifterne ved de bekæmpelsesforanstaltninger, der iværksættes i medfør af loven, betaler producenterne en afgift.

Da dette administrationssystem afviger fra det, der etableres i medfør af lovforslaget, og da de sygdomme, der rammer ferskvandsfisk, normalt ikke indebærer nogen smitterisiko for andre dyr omfattet af lovforslaget, er det fundet mest hensigtsmæssigt at opretholde lov om bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos ferskvandsvisk som en selvstændig lov. I det omfang, hvor der findes eller etableres særlige lovgivninger for bekæmpelse m.v. af sygdomme hos særlige dyrearter, vil bekæmpelsen finde sted i henhold til disse specielle regler.

Til kapitel 2

Til § 4

Bestemmelsen erstatter med visse ændringer tilsvarende bestemmelser i 1920-loven, hvorefter ejere skal tilkalde dyrlæge eller foretage anmeldelse til politimesteren, hvis en ondartet smitsom sygdom eller visse mildere smitsomme sygdomme forekommer henholdsvis breder sig i en besætning. Med forslaget er tilkaldereglen forenklet, således at der gælder det samme for alle sygdomme, der er optaget på bilag 1.

Til stk. 1

Tilkaldepligten gælder for alle, der som ejere eller som bestyrere, medhjælpere, eller i øvrigt på dyreejers vegne, har opsyn med eller passer dyr, som kan angribes af en af de husdyrsygdomme, der er nævnt i bilag 1.

Til stk. 2

Bestemmelsen skal danne grundlag for eksisterende regler om, at tilkaldelse af dyrlæge skal ske, når visse nærmere angivne symptomer forekommer hos husdyr, jf. f.eks. § 2, stk. 2, i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 182 af 3. april 1986 om IBR-infektion og bekendtgørelse nr. 166 af 25. april 1985 om Aujeszky's sygdom. Hensigten med reglerne er at sikre personer uden veterinærfaglig indsigt en mulighed for at vurdere, hvornår dyrlæge efter bestemmelserne bør tilkaldes.

Til § 5

1920-loven indeholder i §§ 2 og 10 meget detaljerede regler om tilkaldelse af dyrlæge, politimester eller sognefoged i tilfælde af udbrud af en ondartet eller mildere smitsom sygdom. Herudover er der i en lang række særregler fastsat bestemmelser herom og om dyrlægers pligter i forbindelse med anmeldelse til Veterinærdirektoratet.

Ved udformningen af anmeldelsesbestemmelserne i nærværende lovforslag er udover en sproglig modernisering tilstræbt en forenkling i forhold til de eksisterende regler.

Bestemmelsen supplerer og udfylder § 7 i lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegering, jf. Landbrugsministeriets lov bekendtgørelse nr. 312 af 25. juni 1980. Herefter har enhver praktiserende dyrlæge inden for det område, hvor han har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene. Bestemmelsen konkretiserer endvidere den pligt, som dyrlæger har ifølge dyrlægelovens § 7, stk. 4, til at afgive de indberetninger og anmeldelser, som Veterinærdirektoratet afkræver dem med henblik på konstatering og bekæmpelse af sygdomme hos husdyrene.

Forskning i husdyrsygdomme foregår bl.a. på statens veterinære institutter under overholdelse af strenge sikkerhedskrav. De husdyrsygdomme, der i forskningsmæssigt øjemed påføres dyr, skal ifølge sagens natur ikke anmeldes til dyrlæge eller de veterinære myndigheder, men for at sikre, at arbejdet med såvel husdyrpatogene smitstoffer som andre patogener, når arbejdet hermed involverer husdyr eller produkter heraf, foregår under betryggende forhold, er der i lovforslagets § 26 givet landbrugsministeren myndighed til at regulere den zoosanitært relevante side af sådant arbejde.

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at dyrlæger, der tilkaldes, fordi en dyreejer m.v. har mistanke om forekomst af en sygdom, der er opført på bilag 1, har pligt til at sørge for, at der stilles en diagnose enten af den pågæ-